

Hồi 1

Nhận Lời Xuất Thế

Thế trong thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, đây có lẽ là đạo trời vậy. Võ lâm đại cuộc cũng phải theo lẽ trời, tức thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh. Tuy nhiên lúc cực suy cũng phải coi người đương cuộc có hành động thế nào, chưa chắc sau đó có thể thịnh được; nhưng lúc cực thịnh, chỉ cần sai sót một ly lập tức có thể suy vong trong khoảnh khắc.

Đây có lẽ là chân lý tuyệt đối, không có chút biệt lệ, cục diện võ lâm đương thời là một chứng cứ hùng hồn minh chứng cho đạo trời đã thuật ở trên.

“Kim Thang Bảo”, cứ theo tên mà xét phải là một tòa bảo kiên cố như kim thạch.

“Kim Thang Bảo” nằm ở chân núi phía tây của Đông Động Đình sơn thuộc Thái Hồ, lưng dựa thế núi, mặt ngó ra hồ, chiếm một khuôn viên gần trăm mẫu, bốn bên tường đá xanh cao hơn năm trượng, trong bảo nhà cửa san sát, kiến trúc vững chãi, lưng tựa vào núi, cột điều rường chạm, hành lang quanh co dài giăng đặc, tóm lại nhìn vào có thể thấy vẻ hùng tráng uy nghiêm.

Bảo chủ “Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành phật tâm hiệp cốt uy chấn giang hồ, suốt ba mươi năm nay vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm hắc bạch lưỡng đạo bầy tính phía nam.

Trong địa hạt thất tỉnh ở phía nam, võ lâm có việc dù lớn bằng trời, chỉ có một lời nói của Vân bảo chủ thì lập tức gác kiếm giảng hòa, bởi vậy võ lâm đồng đạo ở bảy tỉnh phía nam đều gọi Vân bảo chủ là “Thiết lão”, nội việc này cũng có thể thấy được danh vọng địa vị của lão trong võ lâm.

Thiết lão tuy tuổi đã thất tuần, râu tóc như cước, nhưng tinh thần và thể lực đều rất khinh kiện. Nguyên lúc ngũ tuần phối ngẫu (vợ) bệnh vong bao nhiêu năm qua vẫn không chịu tục huyền, nào ngờ đến lúc hoa giáp khai ngoại (ngoài sáu mươi) mới tục huyền với vị phu nhân tuổi chưa tới ba mươi, dung mạo như hoa, kẻ bạc đầu người hồng diện đã trở thành một giai thoại truyền tụng võ lâm. Tính đến nay vị phu nhân này mới ba mươi mấy thôi!

Thiết lão từ khi vợ được người ngọc, việc lớn nhỏ trong bảo đều giao cho tam vị công tử trông coi giải quyết, hiếm khi lão đích thân liệu lý.

Sự thường mà! “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan”. Thiết lão đương nhiên là anh hùng, đã là anh hùng thì nào có ngoại lệ, sá gì lời cửa miệng của thiên hạ, nào là “tự cổ anh hùng lụy mỹ nhân”, nào là “Ôn nhu hương thị, anh hùng chủng” (chỗ ôn nhu là mộ anh hùng). Nhân sinh chẳng qua có thế mà thôi, chừng trăm tuổi không ai tránh khỏi ba tất, “Thiết lão” không phải ngu si, lý đầu không hiểu điều đó, huống chi lão đã như ngọn đèn cạn dầu chỉ còn leo

lét trước gió, “ôn nhu hương” không ở thì còn ở chốn nào nữa? Có cơ hội được hưởng phúc lúc xế chiều thì tại sao lại không tận hưởng?

Thiết lão có ba vị công tử và một vị thiên kim, đại công tử Vân Trung Yến, nhị công tử Vân Trung Nhạn, tam công tử Vân Trung Hạc, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, tướng môn hổ tử, đương nhiên không phải người phàm tục có thể sánh được, đặc biệt nhị công tử Vân Trung Nhạn, bất luận võ công, nhân phẩm hay tâm trường, khí độ đều là lân phụng trong loài người, có thể nói thanh xuất ư lam, băng hàn quá thủy. Thiết lão thường chỉ chàng nói với khách “Hắn là Thiên lý câu của Vân gia” (Thờ Vân gia Thiên lý câu dã!).

Nói vậy cũng đủ thấy địa vị của Vân Trung Nhạn trong bảo cực kỳ cao quý!

Ba vị công tử đã thành gia thất, chỉ có tứ tiểu thư Vân Trung Phụng niên kỷ tuy đã đôi mươi nhưng vì chọn đối ngẫu quá khắc khe nên đến nay vẫn chịu cảnh khuê phòng chiếc bóng.

Nói ra cũng thấy lạ, từ ngày Thiết lão không lý tới việc giang hồ, danh vọng của Kim Thang Bảo trong võ lâm ở bảy tỉnh phía nam từ từ giảm sút, đặc biệt từ khi “Thúy Hoa Thành” xuất hiện trên giang hồ. Tiếng tăm của Kim Thang Bảo như nước dưới mặt trời, cứ ngày một cạn dần, dù ba năm trước có mời được một võ lâm kỳ nhân Hứa Trọng Lương nhậm chức tổng quản, chinh đồn đại sự, cơ nghiệp có phần khởi sắc, nhưng cố gắng mấy cũng không sao bì được với oai phong của bản bảo trước kia.

Đây phải chăng là nguyên lý “cực thịnh tất suy” đang tác oai tác quái?

o O o

Một đêm khuya tuyết rơi dày đặc, ước chừng đêm đã tam canh.

Ở một nơi yên tĩnh trong bảo, trong “Ninh Viễn Lâu”, chỗ tịnh tu của Thiết lão vẫn còn thấy ánh đèn yếu ớt lọt qua khe cửa, tiếng quát uy nghiêm nhưng có phần già nua của Thiết lão chốc chốc lại truyền ra.

Quái lạ! Thiết lão gia đã không lý tới việc giang hồ, cơ gì đêm khuya như vậy còn dùng đòn nổi giận với ai?

Đáng tiếc cửa đóng then cài, không sao nghe được lời nào, càng không thể nhìn thấy tình hình bên trong, thật khiến người ta nóng lòng sốt ruột.

Công phu ước chừng ăn xong bữa cơm, cửa lớn Ninh Viễn Lâu đột ngột mở ra, một hàng mười bốn người, già có trẻ có, nối gót nhau lặng lẽ rời khỏi Ninh Viễn Lâu.

Người đi đầu tiên tuổi trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu, ngũ quan đoan chính, tướng mạo phi phàm, tóc mai dài buông xuống ngực, cốt cách văn nhã, mình mặc nho phục, dáng đi thông dong tự tại, chàng chính là người nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng Hứa Trọng Lương đại hiệp, tổng quản Kim Thang Bảo.

Người thứ hai tuổi trạc ba mươi, đôi mày kiếm chạy dài vào trong tóc, song mục lông lánh hữu thần, mình mặc kinh trang màu lam, hổ hành long bộ, có thể xem là một trang nam tử, đáng tiếc chiếc mũi cong cong mở ửng khiến nhìn có cảm giác khó gần, đó chính là người

mà Thiết lão xưng là “Vân gia Thiên lý câu” nhị công tử Vân Trung Nhạ.

Người thứ ba là tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, mặt tròn mày liễu, mũi thẳng má đào, môi tợ anh đào, răng trắng đều như ngọc, đặc biệt đôi mắt như ánh sao xuyên thấu màn đêm khiến người vừa chạm vào mục quang nàng không khỏi khiến lòng bồi hồi xao xuyến.

Có lẽ con tạo đặc biệt gia ân cho Vân gia, nên vị thiên kim độc nhất này toàn thân từ nét mặt đến dáng đi, phong thái dường như không có nhuốm chút trần tục, nhìn dáng đi yếu điệu, nhẹ nhàng của nàng cứ tưởng như cửu thiên tiên nữ. Đẹp! Quả là tuyệt thế giai nhân.

Tiếp theo sau là bốn bị hộ pháp mình mặc ngân y có thêu bốn đóa kim tinh.

Đoạn hậu có sáu vị đường chủ của nội ngoại tam đường, “Chấp pháp đường” đường chủ Vương Chí Công sòng bước cùng đại công tử Vân Trung Yến đi sau cùng.

Kim Thang Bảo thịnh thời, Vân đại công tử anh minh đỉnh đạc là vậy, giờ này hai tay bị trói ngược ra sau được Vương Chí Công dìu đi, rõ ràng huyết đạo của chàng đã bị chế mất rồi.

A! thì ra là như vậy, thảo nào mặt người nào người nấy đều tỏ vẻ trầm trọng khác thường, cả bước chân cũng thấy nặng nề, ai ngờ được trong Kim Thang Bảo đã phát sinh biến cố không tiền khoán hậu.

Một hàng mười bốn người sau khi rời khỏi Ninh Viễn Lâu, không ai nói với ai tiếng nào, lẳng lặng tản ra, người nào về cương vị người ấy.

Tiếp đó trong Ninh Viễn Lâu vang lên một tiếng thở dài vô cùng nặng nề thê lương, thương cảm không sao diễn tả được.

Tiếp nữa, cánh cửa lớn Ninh Viễn Lâu khép lại, ánh đèn cũng theo gió tắt hết, chỉ còn lại tiếng gió bắc gào thét trên đỉnh lầu, hoa tuyết tung bay đầy trời.

Sau một hồi lâu, chừng như toàn thể Kim Thang Bảo đã chìm vào giấc ngủ muộn.

Ở góc tây nam của Kim Thang Bảo một bóng trắng như mũi tên xuyên chín tầng mây, từ trong đột ngột chuyển hướng tựa như sao xẹt, sà xuống cánh rừng bên ngoài bảo.

Người này là ai? Khinh công tuyệt hảo, thân pháp cao minh!

Mùa đông giá rét thế này, rừng cây đã sớm rụng hết lá biến thành những thân cây khô gầy, thưa thớt run rẩy trong gió lạnh.

Nhân vật thần bí từ trong Kim Thang Bảo lén ra đấy thân hình như u linh, thoát ẩn thoát hiện giữa những thân cây, thoát cái đã dừng chân trước một hàng cây khô, cất giọng còn lạnh hơn cái giá rét của đêm đông, nói:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa?

Hắn, thân hình cao gầy, toàn thân trắng toát, đầu trùm một túi vải màu trắng, chỉ chừa ra đôi mắt phát xạ hàn quang, nhìn còn ghê rợn hơn mắt cú mèo giữa đêm đen.

Quái lạ, quái nhân này sao lại đứng trước hàng cây khô nói chuyện?

Không, hãy còn việc quái lạ hơn nhiều!

Hàng cây khô ấy bỗng dừng chuyển mình đồng loạt cong xuống, đã vậy lại còn cất tiếng đáp lời:

- Khỏi bẩm lệnh chủ, đã chuẩn bị xong!

A! thì ra đó là người ăn mặc giống y như quái nhân từ trong Kim Thang Bảo lén ra, bởi vì bọn họ toàn thân trắng toát, đứng trên tuyết không chút cử động khiến người nhìn dễ có cảm giác chúng là một hàng cây khô.

Bạch y quái nhân lại cất giọng như phán quan ở địa phủ nói:

- Trách vụ mỗi người còn có điểm nào chưa rõ?

Một hàng mười sáu quái nhân nhất loạt cung thân đáp:

- Đều rõ cả rồi!

Bạch y quái nhân tiếp:

- Rõ rồi thì tốt, nếu không hoàn thành trách vụ, tự lấy đầu dâng lên tạ tội!

Bạch y quái nhân phất tay áo, trầm giọng quát khẽ:

- Lập tức khởi hành!

Mười sáu bạch y quái nhân cung thân dạ ran, thối lui ba bước xoay người tung lên, chỉ trong nháy mắt đã biến mất giữa rừng cây trắng xóa.

Bạch y quái nhân phất tay áo một cái, một luồng kinh phong cường mãnh lướt qua, dấu chân của mười sáu tên thuộc hạ lưu lại trên tuyết lập tức bị quét sạch trơn.

Hắn từ từ quay người lại, hai lỗ trống trên túi vải trắng phát ra hai đạo hàn quang khiếp hồn người, ngưng mục nhìn một gò tuyết nhô cao lên mặt đất cách đó ngoài mười trượng, cất lên một tràng cười như từ dưới âm ty vọng về:

- Phàm kẻ cấp khó thoát khỏi tay bà già, các hạ đứng dậy đi!

Một tràng cười giọng già nua nhưng không kém phần oai mãnh từ sau gò tuyết cười vang cất lên, bạch y quái nhân đã nhanh như chớp tiến tới sau gò tuyết cất giọng lạnh như băng cắt đứt tiếng cười, nói:

- Nếu tôn giá còn muốn sống thêm ít khắc nữa thì nên biết điều một chút.

Bạch y quái nhân chưa dứt lời, đằng sau gò tuyết đã đứng dậy một lão nhân mình mặc ngân bào, lão nhân không ai khác hơn là một trong bốn vị Tứ tinh hộ pháp, “Quỷ Ảnh Tử” Khưu Kính Nhân.

Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân mắt xạ hàn quang chú mục nhìn xoáy vào bạch y quái nhân, trầm giọng nói:

- Không ngờ trong Kim Thang Bảo lại có mai phục địch nhân cao minh như các hạ.

Bạch y quái nhân cất giọng cười âm âm nói:

- Vậy sao? Coi như tôn giá đêm nay được đại khai nhãn giới, xem ra cũng không uổng một đời...

Hơi dừng lời, giọng nói của hắn vụt trở nên lạnh toát:

- Khưu Kính Nhân, đêm nay dường như không phải đến phiên người luân trực phải không?

Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân hừ nhẹ:

- Hừ, loạn thần tặc tử ai ai cũng có quyền trừng trị...

Bạch y quái nhân thung dung ngắt lời Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân:

- Cái này gọi là “Thiên đàng hữu lộ quân bất tẩu, địa ngục vô môn tự nhiên lai”. Khưu

Kính Nhân, người biết ta là ai không?

Tinh quang trong song mục của Quỷ Ảnh Tử Khuư Kính Nhân lóe lên, giọng như chuông đồng:

- Người là đồ gì biến thành, lão phu mười phần đoán được tám chín, chỉ cần lột được túi vải trên đầu người là có thể chứng thực giả thiết của lão phu!

Bạch y quái nhân cười lạnh lạnh nói:

- Hay lắm! Bỏn tòa vì đức hiếu sinh thành toàn cho người, tự tay ta giở túi vải ra cho người nhìn rõ để khi chết đi còn không biết chết dưới tay ai.

Ý đã rõ ràng, đối phương muốn giết người diệt khẩu.

Quỷ Ảnh Tử Khuư Kính Nhân thân làm Tứ tinh hộ pháp trong bảo, một thân võ công của lão không phải tầm thường, tuy trong lòng có hơi úy kỵ thân pháp siêu tuyệt của đối phương, lão âm thầm vận đủ công lực, ngưng thần giới bị, nhưng lúc này lão đã có nói qua thân phận của đối phương mười phần đã đoán được tám chín, đây không phải là lời hư huyền, đương nhiên lão tự tin có thể chế phục được đối phương, nên tuy ngưng thần giới bị, nhưng không có chút run sợ nào, có điều đôi mắt như hai ngọn đèn của lão nhìn không chớp nhất cử nhất động của đối phương, trầm giọng nói:

- Tốt nhất tôn giá nên tự thúc thủ chịu trói, trước mặt bảo chủ lão phu còn nói đỡ cho tôn giá vài lời.

Bạch y quái nhân cười nhẹ nói:

- Người nói quả thật còn hay hơn hát. Khuư Kính Nhân! nhìn cho kỹ, đây là điều người thấy được sau cùng ở dương thế đó!

Vừa nói hai tay hắn từ từ đưa lên, chiếc túi vải cũng từ từ được kéo lên...

Quỷ Ảnh Tử Khuư Kính Nhân ngay trong lúc ngưng tụ tinh thần nhìn rõ bản lai diện mục của đối phương, bất giác lão chấn động toàn thân buột miệng nói:

- Giỏi cho đồ lòng lang dạ sói, quả nhiên là...

Tiếng “là” vừa thốt khỏi miệng, đột nhiên biến thành một tiếng rú thê thảm, thân hình lão bổ tới trước, song chưởng đẩy ra.

Bạch y quái nhân hừ lạnh một tiếng, lách nhẹ người tránh được chiêu lôi đình tuyệt mạng của đối phương, xoay người vung chưởng ấn lên “linh đài” huyệt của đối phương.

“Bùng” một tiếng, thân hình cao lớn vạm vỡ của Khuư Kính Nhân như điều đứt dây văng ra xa hơn năm trượng, sau khi rơi xuống mặt tuyết còn lăn thêm năm sáu vòng nữa mới nằm im bất động.

Bạch y quái nhân như u linh lướt tới bên thi thể Khuư Kính Nhân đưa tay bắt mạch, sau khi xác định đối phương quả đã chết hắn mới cất một tiếng cười trầm lạnh lạnh nắm một mình:

- Khuư Kính Nhân, không phải ta quá ác độc vô tình, chỉ trách người không nên khám phá ra hành tung của ta...

Chưa dứt lời bỗng hắn đột nhiên quay người lại...

Mười trượng ngoài đã xuất hiện một bóng xám, nhanh như một mũi tên xẹt tới, thân hình

chưa tới đã quát lớn:

- Tặc tử, nằm xuống cho ta!

Một luồng kinh phong di sơn đảo hải chụp xuống đầu bạch y quái nhân.

Bạch y quái nhân cười lạnh một tiếng song chưởng tề phi:

- Chưa hẳn!

“Bùng” một tiếng nổ long trời, cuồng phong vây bốn phía tuyết bay mù trời, bạch y quái nhân mượn chấn lực tung người ra xa hơn mười trượng, thân hình nhô lên thụp xuống mấy cái đã biến mất trong bóng đêm.

Còn bóng người áo xám sau khi giao chưởng với đối phương lui luôn ba bước mới giữ được thăng bằng.

Chỉ thấy hổ mục trợn ngược, chòm râu không ngớt rung động, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn theo hướng bạch y quái nhân mất hút, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói:

- Ta già rồi sao? Ta già rồi sao?...

Dưới ánh sáng từ mặt tuyết hắt lên, chỉ thấy mặt lão tử trắng rằm, đôi mắt lóng lánh hữu thần, thân hình cao lớn, chòm râu trắng xóa buông dài trước ngực, áo bào xám bay phấp phật trong gió lạnh.

Lão là ai? Lão chính là Kim Thang Bảo bảo chủ, được võ lâm đồng đạo bầy tính phía nam cung kính gọi là “Thiết lão”, Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành.

Lão nói một hồi câu “ta già rồi sao?” sau đó hổ mục ngẩn lệ, quay nhìn thi hài nằm dài dưới đất của Quỷ Ảnh Tử Khứu Kính Nhân, giọng thống khổ vô ngần nói:

- Lão hữu! Người yên tâm ra đi, món nợ máu này tự tay lão phu sẽ đòi lại cho người!

Liền đó hai bóng người tựa như hai luồng khói đã đến bên Thiết lão, đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn và tổng quản Hứa Trọng Lương.

Vân Trung Nhạn thân hình chưa dừng lại đã phục xuống ôm Thiết lão hỏi:

- Phụ thân! Đã xảy ra việc gì?

Hứa Trọng Lương cũng đồng thời hỏi tiếp:

- Bảo chủ... ạ! Khứu hộ pháp...

Chưa nói hết lời cũng vội ngồi xuống quan sát thi thể của Quỷ Ảnh Tử Khứu Kính Nhân.

Một lúc sau Vân Trung Nhạn nghiêng răng nói:

- Tặc tử ác độc!

Hứa Trọng Lương dường như cũng đồng thời với Vân Trung Nhạn đứng dậy nhìn Thiết lão hỏi:

- Bảo chủ nhìn thấy tên tặc tử ấy?

Thiết lão thở dài nói:

- Có thấy, thậm chí cùng lão phu giao thủ một chưởng.

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Phụ thân, tên tặc tử đó thế nào?

Thiết lão nói:

- Là một quái nhân toàn thân mặc đồ trắng, thân hình cao gầy, hấn che mặt.

Vân Trung Nhạn nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Hứa huynh, hai ta chia nhau truy tìm!

Thiết lão khoát tay nói:

- Vô dụng, giờ này địch nhân đã đi xa hơn chục dặm rồi.

Dừng lại một chút, lão quay nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, với cái chết của Khuừ hộ pháp người có kiến giải gì?

Hứa Trọng Lương trầm ngâm:

- Hiện trường không có vết tích ác dấu, rõ ràng Khuừ hộ pháp táng mạng dưới một chiêu của đối phương. Nhưng với võ công của Khuừ hộ pháp mà luận, kẻ có thể một chiêu giết chết Khuừ hộ pháp trong gang hồ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng theo thuộc hạ quan sát thấy cái chết của Khuừ hộ pháp dường như không phải do công lực thua kém đối phương.

Nói đến đây hắn quay nhìn Vân Trung Nhạn tiếp:

- Nhị công tử trí tuệ như biển, lúc này kiểm nghiệm di thể của Khuừ hộ pháp chắc cũng phát hiện ra điều gì.

Lúc này nhân viên phụ trách trực đêm của Kim Thang Bảo nghe động lực tục kéo đến, có tới bốn chục người, nhưng nhìn thấy các nhân vật đầu não trong bảo đang thảo luận tình hình nên ngoài một vị Tứ tinh hộ pháp khác, Thang Chấn, có trách nhiệm tổng tuần đêm nay, lẳng lặng đến gần bảo chủ chịu tội, ngoài ra đều đứng xa xa, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vân Trung Nhạn thấy Hứa Trọng Lương hỏi đến ý kiến mình bất giác hơi trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:

- Hứa huynh quả là cao kiến, tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy, đồng thời tiểu đệ cũng nhận thấy Khuừ hộ pháp võ công không những không thấp hơn đối phương mà dường như còn biết được một ít bí mật của đối phương, nếu không cơ gì kẻ địch không bỏ đi cho xong, lại nghĩ trăm phương nghìn kế giết người diệt khẩu.

Thiết lão cùng Hứa Trọng Lương đều gật đầu đồng ý kiến giải của nhị công tử cực kỳ có giá trị.

Hứa Trọng Lương nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Nhị công tử quả là cao kiến, nhưng công tử nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” dường như có thâm ý gì khác?

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Hai tiếng “cao kiến” tiểu đệ không dám nhận, chẳng qua tiểu đệ lấy việc luận việc, đưa ngu ý để Hứa huynh tham khảo hầu phá án.

Hứa Trọng Lương nói:

- Nhị công tử bất tất khách khí, xin cứ nói ra.

Vân Trung Nhạn trầm ngâm:

- Địch nhân biết rõ võ công của Khuừ hộ pháp không thấp hơn hắn, nhưng nhất định giết người diệt khẩu, nếu cứ chọn đường quyết đấu thông thường không những không nắm chắc phần thắng, lại còn làm kinh động đến những người trực đêm, bởi vậy buộc hắn phải vận dụng tâm cơ, nhân lúc Khuừ hộ pháp không kịp phòng bị, đột ngột hạ độc thủ ám toán, sau

đó bồi thêm một chưởng trí mạng...

Quả nhiên nhị công tử Vân Trung Nhạ không hổ với lời khen của Hứa Trọng Lương “trí tuệ như biển” phân tích hợp tình hợp lý như chính mắt nhìn thấy vậy, bởi vì trên thực tế bạch y quái nhân lợi dụng lúc giở bao vải trên đầu ra nhân lúc đối phương đang chú mục nhìn diện mạo của hắn, trong lúc vừa kinh hãi vừa cuồng nộ vì phát hiện ấy mà hơi sơ suất trong phòng bị, thế là hắn đã lẳng lặng bất giác phát động hai ống độc châm ẩn tàng trong ống tay áo, chỉ có như vậy mới dễ dàng lấy mạng một cao thủ võ công không thấp hơn mình được!

Vân Trung Nhạ phân tích một hơi làm cho Thiết lão với Hứa Trọng Lương gật đầu liên liên, không ngớt tán thưởng.

Nhưng Vân Trung Nhạ không lộ chút kiêu ngạo nào, tiếp tục nói:

- Đây chẳng qua là lời suy đoán của tiểu đệ, nhưng căn cứ vào độc châm và dấu chưởng còn lưu lại trên di thể của Khuê hộ pháp cũng đủ chứng tỏ không sai sự thật bao nhiêu, nhưng với lịch duyệt phong phú của Khuê hộ pháp, không phải dễ dàng để đối phương ám toán, nên tiểu đệ mới nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” mới được như nguyện có điều không biết tặc tử dùng quỷ kế gì khiến Khuê hộ pháp mắc mưu hắn mà thôi.

Hứa Trọng Lương đang định tán thưởng Vân Trung Nhạ vài lời, Thiết lão đã quay sang người phiên trực tổng tuần đêm nay, Tứ tinh hộ pháp Thang Chấn nói:

- Thanh huynh, xin phái người khiêng di thể của Khuê hộ pháp về bảo, những người phụ trách trực đêm cũng mau chóng trở về, mọi việc chờ ngày mai giải quyết.

Thang Trấn lãnh mệnh ra đi, thoáng chốc đương trường chỉ còn lại Thiết lão, Vân Trung Nhạ và Hứa Trọng Lương ba người.

Thiết lão thần thái ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết tung bay rợp trời, chẳng nói chẳng rằng cũng không buồn động đậy, chỉ thấy chiếc trường bào màu xám của lão tung bay phấp phật trong gió lạnh.

Thật lâu sau mới nghe lão thở dài u oán, thu mục quang lại quay đầu nhìn Hứa Trọng Lương chau mày nói:

- Bản bảo nội ưu ngoại hoạn đã bắt đầu manh nha, Trọng Lương, trong tình cảnh này người không nhẫn tâm bỏ ta mà đi chứ?

Hứa Trọng Lương vẻ mặt sầu muộn cung kính nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ thân mang ân tri hộ của bảo chủ, dù tan xương nát thịt cũng phải đáp đền, nhưng hay tin lão mẫu bị bắt thì như lửa đốt, lúc này thân tâm đã loạn, nếu cưỡng lưu lại nơi này đối với bản bảo cũng không ích lợi gì, mong bảo chủ niệm tình lượng thứ.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa thuộc hạ tiến cử tề hữu Tống Thiên Hành, bất luận về phương diện nào cũng đều cao minh hơn thuộc hạ rất nhiều. Bảo chủ mất Hứa Trọng Lương mà được một võ lâm hãn hữu kỳ tài khác, cái mất, cái được không cần nói cũng thấy rõ...

Thiết lão giơ tay ngắt lời Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, người mà người tiến cử đương nhiên lão khiêu yên tâm vô cùng, nhưng cho dù lão khiêu có ích kỷ tới đâu cũng không thể để người mang thêm tội bất hiếu, ý của

lão khiêu bất quá muốn người hoãn ngày khởi hành lại, chờ lệnh hữu Tống đại hiệp đến đây rồi hãy đi.

Hứa Trọng Lương lắc đầu nói:

- Bảo chủ thánh minh, tâm trạng của thuộc hạ lúc này quả đã rối loạn, chỉ hận không có cánh được để bay đến bên lão mẫu, bởi vì.. bởi vì...

Hứa Trọng Lương “bởi vì” cả buổi vẫn không nói được bởi vì cái gì.

Thiết lão tựa như cảm thấy áy náy không yên, thở dài nói:

- Trọng Lương, người không cần phải nói nữa, thôi, cứ theo ý của người mà làm vậy.

Hứa Trọng Lương tựa như cất được gánh nặng, cung thân nói:

- Đa tạ ân đức bảo chủ, như vậy sáng mai thuộc hạ không đến bái tạ bảo chủ nữa.

Thiết lão gật đầu nhẹ nhàng nói:

- Nhạn nhi, người thay ta đưa Hứa đại huynh về bảo trước, phụ thân muốn ở đây yên tĩnh để suy nghĩ một lúc.

Vân Trung Nhạn đáp ứng:

- Phụ thân, người... cũng nên về...

Thiết lão trầm tư không nói:

Hứa Trọng Lương đưa mắt ra hiệu Vân Trung Nhạn không nên nói nữa, nhưng chàng lại thành khẩn nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ trước lúc lâm biệt có lời ngu muội muốn nói, mong bảo chủ đặc biệt lưu ý.

Đang trầm tư bỗng Thiết lão hơi giật mình nhìn lên hỏi:

- Việc gì?

Hứa Trọng Lương thần thái nghiêm trang nói:

- Xin bảo chủ gia tâm lưu ý sự an toàn của đại công tử.

Thiết lão gật gù đầu nói:

- Đa tạ lời nhắc nhở của người.

Quay sang Vân Trung Nhạn, ánh mắt lão đột nhiên trở nên uy nghiêm khác thường nói:

- Nhạn nhi, dùng cách nhanh nhất lập tức triệu tập tam đệ của người về bảo, đồng thời truyền lệnh chấp pháp đường, đặc biệt chú ý sự an toàn của tên súc sinh to gan ấy, có gì sơ suất thì đừng đến gặp ta nữa! Được rồi, các người về đi.

Vân Trung Nhạn cung thân lãnh mệnh, rồi cùng Hứa Trọng Lương song song hành lễ cáo lui, tức tốc phi thân về bảo.

Thiết lão nhìn theo hai người đi khuất bóng, thở dài một tiếng rồi đội tuyết giẫm sương từng bước chậm rãi bước về phía cánh rừng. Bước chân của lão cực kỳ nặng nề, thân hình cũng run lên khe khẽ, một đời quá kiệt, bốn ba sóng gió giang hồ, lúc này dường như mang tâm sự nặng nề, chỉ qua một đêm lão như già đi đến hai mươi tuổi...

Trời sáng, ánh dương quan vừa soi rọi xuống vạn vật, cửa lớn của Kim Thang Bảo mở ra, Hứa Trọng Lương trong bộ nho phục phới cưỡi trên lưng con thiên lý mã, đạp tuyết đi ra.

Tiếp theo là một cỗ xe song mã trang trí cực kỳ hoa lệ, chiếc xe che kín mít bên ngoài không biết bên trong là nhân vật như thế nào, nhưng với dáng của cỗ xe cũng có thể đoán được người ngồi trong xe phải là nhân vật trọng yếu của bảo.

Cỗ xe hào hoa và thần bí ấy sau khi ra khỏi Kim Thang Bảo, vòng qua Linh Nham Đài, dọc theo quan đạo quanh hồ, đi qua Vô Tích, Vũ Tấn, trực chỉ hướng tây bắc bồn hành.

Xe đi chậm rãi tựa như không có việc gì gấp gáp, nhưng chỉ với một điểm khởi hành cực sớm, đội tuyết mà đi có thể suy đoán được ắt phải có sứ mệnh di quan trọng lắm.

Đến trưa ngày thứ tư cỗ xe ngựa vừa hoa lệ vừa thần bí ấy mới đến Kim Lăng.

Từ Thái Hồ đến Kim Lăng, dường như không cần đến một khoảng thời gian nhiều như vậy, nhưng cỗ xe đã đi mất ba ngày rưỡi, không lẽ dọc đường đã gặp phải việc gì làm trễ hành trình chăng?

A! phải rồi! Xung quanh cỗ xe hoa lệ ấy có vết rách lỗ chỗ, còn nữa, tên xa phu ăn mặt hào hoa khí phái bất phàm tựa như cũng không bình thường, trên chiếc áo khoác da chồn thấy có vết máu lấm tẩm.

Xe ra dọc đường chắc gặp phải sự cố gì rồi.

Nhưng kẻ nào? Kẻ nào gan lớn hơn trời dám tập kích người của Kim Thang Bảo? Mục đích của chúng là gì? Thật khiến người ta khó hiểu!

Cỗ xe theo Cao Kiều môn nhập thành, qua Quang Hoa môn, qua Chu Tước kiều, dọc theo bờ đông Tần Hoài mà thẳng lên hướng bắc, dừng trước cửa “Thiết Ký” tiền trang.

Thái Hồ thì tuyết bay đầy trời, nhưng ở Kim Lăng thì vàng thái dương rực rỡ trên cao tỏa ánh quang ấm áp.

Tên phổ kỵ đang đứng tẩn nắn ở trước cửa Thiết Ký tiền trang thấy xe dừng trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên bất giác chấn động toàn thân vội vàng hướng về tên xa phu cung thân hành lễ, lạy bấp:

- Hoàng... Hoàng lão gia... người...

Hắn chưa dứt lời, rờ xe vén lên, gương mặt thần thái cực kỳ nghiêm nghị của nhị công tử Vân Trung Nhạn hiện ra, tiếp theo là tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, mình mặc kinh trang, tiêu dung ngọc cốt, nối gót bước xuống xe.

Tên phổ kỵ đơ lưỡi đứng chết đống không nói được tiếng nào, tên xa phu người được xưng là “Hoàng lão gia” trầm giọng quát:

- Lý ngũ, còn chưa mau mau thông báo Mao chưởng quân.

Lý ngũ như vừa tỉnh cơn mê, lật đặt cung thân thi lễ, quay người chạy biến vào bên trong.

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng song song bước vào đại môn, “Hoàng lão gia” cũng nối gót theo sau tiến vào.

Đừng tưởng Thiết Ký tiền trang bên ngoài vẻ lụp xụp mà xem thường, bên trong bày trí cực kỳ sang trọng, có thể sánh ngang với biệt phủ của cung quan.

Ba người vừa bước vào bên trong đã thấy một thanh y trung niên văn sĩ đã bước tới, từ xa xa đã cung thân hành lễ:

- Tham kiến nhị công tử, tứ tiểu thư.

Vân Trung Nhạ ngừng bước gặt đầu nói:

- Mao huynh, lập tức cho người sửa lại cỗ xe trước cổng, đồng thời chuẩn bị thêm một đôi song mã nữa, bản tọa chỉ dừng chân nghỉ ngơi một thời gian rồi đi.

Thì ra vị “Mao huynh” này chính là chương quỹ của Thiết Ký tiền trang.

Thiết Ký tiền trang với “Chấn Uy” tiêu cụt vốn là đại nghiệp của Vân gia, vị “Mao huynh” này tuổi còn trẻ, lại một mình quản lý cả một tiền trang, đủ thấy nhân vật này không phải tầm thường.

Mao chương quỹ dạ lớn lãnh mạng. Vân Trung Nhạ nói xong lập tức tiếp tục cất bước.

Mao chương quỹ thần sắc biến đổi, đưa mắt nhìn theo ba người quẹo sang một dãy hành khác lập tức như nhớ ra điều gì lớn tiếng gọi:

- Nhị công tử...

Vân Trung Nhạ ngừng bước quay người lại hỏi:

- Có việc gì?

Mao chương quỹ bước gấp tới trước mặt Vân Trung Nhạ hạ giọng nói:

- Mao Tử Kỳ có việc cần bẩm báo.

Vân Trung Nhạ chau mày:

- Nói ngắn gọn thôi.

Mao Tử Kỳ đáp:

- Dạ, lúc nãy lão bảo chủ có cho bồ câu đưa thư...

Vân Trung Nhạ hơi biến sắc, ngắt lời:

- Lão bảo chủ có điều chi chỉ thị?

Mao Tử Kỳ nói:

- Dạ chỉ nói Hứa tổng quản trên đường đi bị phục kích tử vong...

Mao Tử Kỳ chưa dứt lời, ba người nghe đồng loạt lên lên kinh hãi. Vân Trung Nhạ song mục lóe tinh quang, nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn thật thâm độc!

Mao Tử Kỳ nói tiếp:

- Bẩm nhị công tử, còn nữa, chuyển trọng tiêu do Chấn Uy tiêu cục hộ tống bị cướp, hộ tiêu tiêu sư một chết một trọng thương, tổng tiêu sư... tam công tử cũng khó thoát khỏi...

Quả là nhà đột gặp lúc trời mưa, xem ra Kim Thang Bảo đã đến hồi mạt vận!

Những tin tức bất hạnh này khiến gương mặt biến thành xanh xám của Vân Trung Nhạ hiện lên một vầng sát khí, song mục phát xạ những tia sáng rợn người nhưng chàng chỉ cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

Còn Vân Trung Phụng má phấn tái nhợt, song mục cũng trở nên oai nghiêm lạ, nhưng thân hình nàng khẽ run run.

Mao Tử Kỳ nhìn thần thái oai nghiêm của nhị vị thiếu chủ bất giác không rét mà run, hít một hơi chân khí, lấy lại can đảm nói:

- Chỉ dụ của lão nhân gia còn nói, nhị công tử, tứ tiểu thư giải quyết việc xong lập tức trở về bảo phục mệnh!

Vân Trung Nhạn thu thần quang lại thở dài nói:

- Được rồi, ta biết!

o O o

“Kê Minh Tự” nằm ở phía đông Huyền Vũ Sơn cách bắc thành Kim Lăng khoảng bảy dặm. Nguyên là “Đồng Thái Tự” thời Lục triều Lương đại. Đến thời Hồng Vũ đổi thành Kê Minh Tự, hai bên tả hữu viết “Đại Thiên Thế Giới, Bất Nhị Pháp Môn”, nét bút cứng cỏi hùng vĩ nhất định là thủ bút của danh gia.

Chùa nhỏ, chỉ có tiền hậu hai dãy, tuy nhiên hương hỏa không lúc nào tàn.

Sau chùa có “Hát Mộng Lô” là một chỗ ngắm cảnh tuyệt hảo, từ đây nhìn về phía tây, Trường Giang lấp lánh xa xa, bình nguyên xanh mát ngút ngàn khiến người ngắm cảnh tiêu tan dục niệm.

Trời đã hoàng hôn.

Bên ngoài Kê Minh Tự hai cỗ xe song mã phi tới như bay.

Hai cỗ xe dừng lại, Vân Trung Nhạn với Vân Trung Phụng rời xe chậm rãi bước vào sơn môn.

Vân Trung Nhạn cùng tri khách tăng trao đổi mấy câu, tri khách tăng lập tức dẫn lộ, ba người đi ra Hát Mộng Lô, dừng lại trước cửa tịnh thất ở mé tây.

Trong tịnh thất vọng ra tiếng đọc sách sang sảng, thì ra người ấy đang đọc thiên “Thu Thủy” trong Nam Hoa kinh của Trang Tử.

Trên tòa lầu cao cao, trong căn phòng yên tĩnh đối mặt với ánh tịch dương đỏ ối, Trường Giang lấp lánh giát bạc, lại đọc danh tác của cố nhân, cảnh ấy tình ấy thật thoát tục không vương chút khói bụi trần gian. Chỉ nội một điểm này thôi thì tâm trường, khí độ, tư tưởng của chủ nhân tịnh thất không cần nói cũng có thể biết được.

Tri khách tăng gõ nhẹ lên cánh cửa tịnh thất ba lượt.

Tiếng đọc sách trong tịnh thất chợt im lặng, cửa phòng mở ra, một đứa bé trai độ mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú xuất hiện giữa cửa, đôi mắt to đen lay láy lướt qua ba người đứng bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên mặt tri khách tăng. Giọng trong trẻo có phần ngạc nhiên hỏi:

- Đại hòa thượng, nhị vị này là...

Tri khách tăng chấp tay hành lễ nói:

- Hai vị quý khách đây cầu kiến Tống công tử.

Đứa bé đưa mắt nhìn lại huynh muội Vân gia một lần nữa, mới cất tiếng nói:

- Được, chư vị chờ cho một lát.

Tịnh thất này có ba gian, bên ngoài là một thư phòng, kiêm luôn khách sảnh, bày trí giản dị mà văn nhã, có đủ cầm, kỳ, thi, họa, tuy đứng bên ngoài nhưng vẫn cảm thấy được cái không khí trong nhà. Thanh tao, thoát tục của căn phòng.

Tiếp sau đó một thanh niên văn sĩ mình mặc thanh y, đầu chít khăn thư sinh, từ bên trong

thư thái chậm chậm bước ra.

Chỉ thấy chàng tuổi trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy, mày kiếm chạy dài vào hai bên thái dương, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, môi tợ thoa sơn, sắc mặt hồng hào, thể chất vừa mềm mại vừa tráng kiện, dáng người dong dỏng cao, thần thái phiêu dật.

Vân Trung Nhạ trước nay vẫn tự thị là người tướng mạo phong lưu bậc nhất, giờ thấy đối phương bất giác cũng phải khen thầm. Đến cả Vân Trung Phụng bình thường coi nam nhân như cỏ rác, ánh mắt vừa chạm phải đối phương bất giác tim đập rộn ràng, trên đôi má không biết từ đâu bỗng hiện đến hai mảng mây hồng.

Thanh y văn sĩ đứng giữa cửa phòng như ngọc thụ trước gió, mục quang lướt nhẹ qua phía huynh muội Vân thị, miệng mỉm một nụ cười nói:

- Vị nào cần gặp Tống Thiên Hành?

Vân Trung Nhạ bối rối mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ Vân Trung Nhạ, cùng xá muội Vân Trung Phụng mạo muội cầu kiến Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nghe nói, trên gương mặt một thoáng kinh ngạc lướt qua, mày kiếm hơi cau lại, miệng vẫn nở một nụ cười nói:

- Ô! Thì ra là hiệp giá của Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư, thật là rồng đến nhà tôm, Tống Thiên Hành thật vạn hạnh, vạn hạnh.

Tiếp theo đưa tay chỉ vào trong phòng khách sáo:

- Mời! Mời!

Vân Trung Nhạ, Vân Trung Phụng theo sau Tống Thiên Hành vào trong thư phòng, tri khách tăng hành lễ cáo lui.

Song phương phân chủ khách ngồi xuống, đưa bé dâng lên ba chung trà, rồi kéo ghế ngồi xuống một bên, song mục cứ chăm chăm nhìn cử chỉ của huynh muội Vân gia.

Vân Trung Nhạ nhấp một ngụm trà nhìn đưa bé rồi chuyển sang nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp, vị tiểu ca này là lệnh cao túc (đệ tử)?

- Không, đây là tiểu sư đệ Hồ nhi, niên ấu vô tri, xin nhị vị đừng chê cười.

Chuyển mắt nhìn qua Hồ nhi nói:

- Sư đệ còn chưa ra mắt Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư.

Hồ nhi đứng dậy hành lễ nói:

- Hồ nhi ra mắt nhị công tử, tứ tiểu thư.

Thái độ của hắn nghiêm nghị, hành động ngay ngắn, khiến Vân gia huynh muội không khỏi phục thầm.

Vân Trung Nhạ mỉm cười hỏi:

- Hồ nhi lão đệ năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Tại hạ năm nay mười lăm tuổi.

- Lão đệ tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh chắc cũng học được nhiều?

Hồ nhi tỉnh như không:

- Không nhiều, sư huynh nói tại hạ tuổi còn nhỏ, tối kỵ tham đa bất hóa!

Ừa, sao việc luyện võ lại chỉ đến sư huynh làm vậy?

Sắc mặt Vân Trung Nhạn ngạc nhiên chưa biết Tổng Thiên Hành đã đỡ lời:

- Võ công của Hổ nhi sư đệ do Tổng Thiên Hành thay sư phụ truyền dạy.

Tổng Thiên Hành đột ngột đổi giọng nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Vân nhị công tử, Vân tứ tiểu thư hiệp giá quang lâm không biết có điều chi chỉ giáo?

Vân Trung Nhạn thu ngay nét cười nói:

- Tổng đại hiệp...

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời đối phương:

- Nhị công tử, Tổng Thiên Hành đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, đối với giang hồ đồng đạo chẳng chút công lao, hai tiếng “đại hiệp” thật không dám nhận, xin nhị công tử lượng thứ.

Vân Trung Nhạn mỉm cười chữa thẹn:

- Tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh, tạm thời dùng chữ “tiên sinh” tôn kính các hạ!

Tổng Thiên Hành nhếch mép, một nét cười khó hiểu thoáng qua nét mặt, nói:

- Tổng Thiên Hành được giang hồ đồng đạo yêu mến, nguyên có ngoại hiệu “Hảo Hảo tiên sinh”, nhị công tử dùng hai tiếng “tiên sinh” tại hạ không dám phản đối.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Huynh muội tại hạ mạo muội đến đây quấy rối thanh tu của Tổng tiên sinh, trong lòng đã thấy bất an, nhưng quả thật lần này đến đây có mấy lời mạo muội muốn nói, nếu có điều chi đường đột, xin Tổng tiên sinh niệm tình giang hồ đồng đạo lượng thứ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nhị công tử có điều chi chỉ giáo, Tổng Thiên Hành rửa tay cung hầu.

Vân Trung Nhạn mỉm cười:

- Tại hạ miệng lưỡi vụng về, nói ra sợ có điều thất thố, xá muội khẩu thiệt anh linh, được tiếng là “Nữ Tô Tần”, nên đến đây phải nhờ đến xá muội thay thế.

Dứt lời quay sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ muội, muội nói đi!

Vân Trung Phụng hơi cau đôi mày liễu, mỹ mục thoáng hiện một tia nhìn khó hiểu, nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành cất giọng trong trẻo nói:

- Tổng tiên sinh, gia huynh đã nói như vậy, xin lượng thứ tiểu nữ đường đột.

Tổng Thiên Hành vừa hiểu kỳ vừa khó hiểu, gật đầu nói:

- Xin tứ tiểu thư chỉ giáo.

Vân Trung Phụng nghiêm nghị nói:

- Tổng tiên sinh hiện là nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt, nhưng trước nay vẫn chưa có ý xuất thế, cứ ẩn cư một nơi sơn thủy hữu tình, hơn nữa tiên sinh có nói trước, coi thường danh lợi, không muốn dương danh giang hồ, bởi vậy tiểu nữ thật không dám nói thẳng.

Khai môn kim sơn, lời lẽ sắc bén, xem không hổ với ba chữ “Nữ Tô Tần”.

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tứ tiểu thư nói như vậy chỉ sợ sai đối tượng rồi.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiên sinh nói vậy là sao?

- Lúc này Tống Thiên Hành cũng đã nói qua, đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, làm gì có “nhất thế kỳ tài” với “võ công siêu tuyệt”? Trước mắt bởi không có sở cư thân phải ẩn thân ở nhờ chốn thiền môn, nào dám nói tới chuyện ẩn cư chốn sơn thủy hữu tình.

Vân Trung Phụng mỉm một nụ cười mê hồn nói:

- Tống tiên sinh nhất đại kỳ tài, làm sao lại thốt ra lời không thật lòng như vậy.

- Tứ tiểu thư dựa vào đâu mà đoán định như vậy?

- Phải chăng Tống tiên sinh nói những lời nói lúc này đều xuất phát tự tâm, không một lời sai?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư nói như vậy, chắc có căn cứ vững chắc?

Vân Trung Phụng buông gọn:

- Đương nhiên!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Lấy gì làm chứng?

- Thời cơ đến lập tức đưa ra nhờ Tống tiên sinh chỉ giáo.

- Nhưng Tống Thiên Hành có thể lập tức đưa ra lời phản bác những lời của tứ tiểu thư nói lúc này.

Vân Trung Phụng nhướng đôi mày liễu:

- Tiểu nữ hầu nghe lời cao luận.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng hiện tia sáng lạ lùng, nhếch mép cười nhẹ nói:

- Chắc tứ tiểu thư cũng biết qua lai lịch của mỹ hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” của Tống Thiên Hành này?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Không sai, có nghe các nhân vật giang hồ nói qua.

Tống Thiên Hành vụt nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy thì đủ rồi, Tống Thiên Hành này lấy muôn vạn khổ ải, vô biện khuất nhục đổi lấy tước hiệu đàm tiếu của đồng đạo giang hồ “Hảo Hảo tiên sinh”. Nếu Tống Thiên Hành này quả là “nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt” thì cứ gì im hơi lặng tiếng chịu khuất nhục bấy lâu nay mà không có chút hành động nào để thanh minh với võ lâm đồng đạo?

Vân Trung Phụng đảo mắt một vòng, cười tươi:

- Đó chính là chỗ cao minh của Tống tiên sinh vậy!

Hơi ngừng lời một chút, làn thu ba thăm thẳm của nàng nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Theo chỗ tiểu nữ biết được, Hoài Âm Hầu Hàn Tín cũng từng chịu qua cái nhục lòn tròn giữa chợ, nhưng công tích vĩ đại của người cũng không vì thế mà không có!

Đôi mắt của Tống Thiên Hành chợt tối lại:

- Tống Thiên Hành là người thường nào dám sánh ngang với bậc tiên hiền!

Vân Trung Phụng không chịu buông tha, mỉm cười tiếp:

- Tống tiên sinh sai rồi, tiểu nữ thiển cận xin có lời mạo muội, Hàn Tín đối với đại hán có công khai quốc, công tích này không thể phủ nhận, nhưng căn cứ vào cá tính mà luận, Hàn Tín là người yếu mềm, thiếu quả đoán, chưa đủ khí khái của bậc đại trượng phu, đến lúc mất mạng ở “Vị Ương Cung” mới nói câu *“hối hận vì không nghe lời can gián của Văn Thông”*, thử hỏi việc này lấy gì bù đắp nổi?

Tống Thiên Hành giơ ngón tay cái lên, gật đầu tán thưởng:

- Cao luận! Cao luận! Tống Thiên Hành thành tâm bội phục!

Vân Trung Phụng mặt tỉnh bơ, cười nhẹ:

- Từ đó mà xét, tiểu nữ cho rằng người không đáng sánh chính là Hoài Âm Hầu Hàn Tín chứ không phải là Tống tiên sinh. Kỳ thực với tài hoa của Tống tiên sinh, không những dành một chức khanh chức tướng dễ như lấy đồ trong túi mà cả việc tranh ngôi hoàng đế cũng không khó...

Tống Thiên Hành mỉm cười xua tay kêu lên:

- Đủ rồi tứ tiểu thư, cứ coi như Tống Thiên Hành được như lời tứ tiểu thư nói đi, vậy thì chuyến đi này của hiền huynh muội chắc phải có việc đặc biệt quan trọng rồi.

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Tống tiên sinh cao minh như vậy chắc đã sớm nhìn thấu tâm trường của huynh muội tiểu nữ, tiểu nữ cũng xin nói thẳng không cần dấu giếm.

Hơi dừng lại một chút, mục quang vẫn chăm chú nhìn vào mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Gia phụ ngưỡng mộ Tống tiên sinh đã lâu, sớm có ý thỉnh cầu Tống tiên sinh xuất thế, cùng sáng lập sự nghiệp kinh thiên động địa trong võ lâm. Nhưng hiềm một nỗi gần đây bản bảo biến cố liên miên, không thể tự thân thỉnh cầu, đành phái huynh muội tiểu nữ...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, chuyện này đến đây chấm dứt, thịnh ý của lệnh tôn Tống Thiên Hành tâm lãnh, hiền huynh muội hồi bảo phục mệnh xin chuyển lời mong lệnh tôn lượng thứ!

Vân gia huynh muội nghe nói đồng thất sắc, Vân Trung Phụng ý hơi giận hỏi:

- Hà cớ gì Tống tiên sinh cự tuyệt thành ý của người ngàn dặm đến đây?

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Tống Thiên Hành quả có nỗi khổ tâm riêng, hơn nữa việc này không tiện báo cho người ngoài. Nhưng Tống Thiên Hành thành tâm báo cho hiền huynh muội Tống Thiên Hành không phải cố ý làm cao, đồng thời thịnh tình của lệnh tôn xin nguyện khắc cốt ghi tâm...

- Đêm đã muộn, nơi này cô lậu không tiện đãi khách, cũng không dám làm mất thời giờ vàng ngọc của hiền huynh muội nữa!

Vị “Hảo Hảo tiên sinh” này quả đã hạ lệnh trục khách.

Vân Trung Phụng nhìn Vân Trung Nhạn cười buồn nói:

- Nhị ca, tiểu muội vô năng không làm tròn sứ mạng, xem ra chỉ còn cách đưa ra pháp bảo cuối cùng mà thôi.

Tống Thiên Hành nghe nói kinh ngạc nghĩ thầm “lại còn pháp bảo cuối cùng” nữa. Vị “Nữ Tô Tần” này quả không phải đơn giản.

Vân Trung Nhạn thò tay vào túi lấy ra một phong thư phong kín, hai tay đưa qua cho Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Xin Tống tiên sinh đọc hết bức thư này rồi hãy hạ lệnh trục khách.

Tống Thiên Hành tiếp lấy phong thư, mục quang vừa chạm vào bút tích ghi trên phong bì, bất giác thần sắc biến đổi, không kịp hỏi thêm câu nào, vội vàng xé phong bì rút ra một bức thư. Thấy bên trên dày đặc lối chữ hành thảo, viết như vậy:

Tử Nam hiền đệ!

Từ khi cách biệt ở Cố Đô, thoát cái mà đã mấy mùa nóng lạnh. Ngu huynh cầu chúc đệ nghệ nghiệp tinh tiến, thân tâm vô ngại!

Ba năm trước đây ngu huynh dưới danh nghĩa Hứa Trọng Lương nhận lãnh chức tổng quản Kim Thang Bảo. Trong thời gian đó được Thiết lão hết lòng đãi ngộ, đồng sự kính vì, nên cũng dụng tâm sở học báo thâm ân của Thiết lão.

Không may hung tin truyền đến, gia mẫu bị Thúy Hoa Thành bắt làm con tin. Thúy Hoa Thành lấy tính mệnh gia mẫu uy hiếp ngu huynh. Ngu huynh thân làm nhi tử, không còn cách chọn lựa nào khác, nhưng thân chịu ân tri ngộ của Thiết lão chưa báo đáp trong muôn một, lúc này Kim Thang Bảo ngoại họa nội phiền liên tục phát sinh, làm sao nhẫn tâm rũ áo ra đi?

Hiền đệ thân mang tuyệt học, trí tuệ siêu phàm, nếu chịu hạ thân nhận chức tổng quản Kim Thang Bảo không những có thể khẳng định tài nghệ, Kim Thang Bảo hưng thịnh cũng là một vận may cho võ lâm đồng đạo, dùng đó khắc chế thế lực tà ma, hơn nữa cũng làm nhẹ bớt tội vô nghĩa hữu thủy vô chung của ngu huynh, nhất cử lưỡng tiện, cao ý của hiền đệ thế nào?

Ngu huynh tự lấy làm hổ thẹn, sở học kém xa tiên hiền Từ Nguyên Trực, khốn thay cảnh ngộ lại cùng Từ Nguyên Trực tương đồng. Còn hiền đệ tuy không phải là Gia Cát tiên sinh, nhưng sở học lại hơn xa Gia Cát Lượng, bởi Gia Cát Lượng không có được võ công cái thế như hiền đệ. Bởi vậy ngu huynh tuy không dám sánh với Từ Nguyên Trực nhưng cũng xin mượn tích “Nguyên Trực tẩu mã tiến Gia Cát”, xin hiền đệ nể mặt ngu huynh mà thành toàn cho!

Bản tánh gia mẫu chắc hiền đệ cũng rõ, tuy bị rơi vào tay tặc tử, nhưng hành động của ngu huynh không như sở nguyện của gia mẫu. Khốn thay lúc này ngu huynh tinh thần đã loạn, họa hay phúc xin phó thác trời xanh. Nhưng có điều khẳng định cho dù sau này có lọt vào tay tặc tử cũng quyết không hiến thân làm trâu ngựa cho chúng.

Vài lời ai cáo hiền đệ.

Ngu huynh Từ Quân Lượng

Tống Thiên Hành đọc xong thở dài lẩm bẩm:

- Hiền huynh muội đã có mật thư của Từ quân, cố gì không chịu đưa ra sớm, hà tất phải bày bố thiên la địa võng như vậy.

Vân Trung Nhạn mỉm cười:

- Thiển ý của tại hạ là không nên hành động ngu muội như vậy, ngặt vì xá muội từng nghe Từ đại hiệp nói Tống tiên sinh thân như tiên hạc, coi thường danh lợi, nếu không có mặt của Từ đại hiệp sợ mất công mà cầu không được hiền tài. Xá muội tự thị “Nữ Tô Tần” biện tài vô ngại, nhất định du thuyết một chuyến.

Nói đến đây chợt quay sang Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Mỹ hiệu “Nữ Tô Tần” của hiền muội không đứng vững nữa rồi.

Vân Trung Phụng liếc nhị ca một cái sắc sảo quát khẽ:

- Nhị ca sao nhiều lời lắm vậy?

Đôi mắt mỹ miều của nàng nhìn sâu vào mặt Tống Thiên Hành không giấu giếm tất cả ái mộ nói:

- Tống tiên sinh, nghe ý của tiên sinh lúc nãy, dường như đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ đại hiệp rồi?

Lúc này vắng kim ô đã trốn mất từ lâu, màn đêm đã phủ kín vạn vật.

Tống Thiên Hành bảo Hổ nhi lo đốt đèn lên, còn hai mắt chàng thì nhìn băng quơ vào khoảng trời đen lấp lánh ánh sao, lẩm bẩm như đáp lời của Vân Trung Phụng mà cũng như tự nói với lòng:

- Sinh ta ra là phụ mẫu, hiểu được ta chỉ có Từ Quân Lượng. Tình thế này ta không còn cách lựa chọn nào khác nữa rồi.

Ánh mắt chàng chuyển qua nhìn sâu vào mắt Vân Trung Phụng vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tứ tiểu thư, đại khái Tống Thiên Hành đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ Quân Lượng, tận lực vì Kim Thang Bảo, có điều không dám tiếp nhận chức tổng quản.

Vân Trung Phụng cố giữ giọng bình thường, nhưng ánh mắt không dấu được vẻ mừng rỡ nói:

- Ý của Tống tiên sinh là lấy danh nghĩa khách khanh hiệp trợ gia phụ?

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Đúng vậy, như vậy hành động có thể thuận tiện hơn, bởi Tống Thiên Hành sống nhàn hạ đã quen không thích bị câu thúc.

Vân Trung Phụng đỡ lời:

- Dù Tống tiên sinh tiếp nhận chức tổng quản của bản bảo, bản bảo cũng có lý nào câu thúc hành động của Tống tiên sinh.

Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Nhị ca không cần nói nhiều, không lẽ nhị ca còn chưa rõ, Tống tiên sinh tiếp nhận lời thỉnh cầu của ta chẳng qua là nhờ nể mặt Từ đại hiệp mà thôi.

Mỹ mục đảo một vòng nói tiếp:

- Nhị ca, sao còn chưa giao Kim Long Lệnh cho Tống tiên sinh.

Vân Trung Phụng lấy từ trong túi ra một miếng kim bài rộng một tấc, dài chừng ba tấc, bên trên khắc hình một con rồng giơ nanh múa vuốt, nét khắc sống động như thật, vẻ mặt nghiêm nghị giao cho Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, đây là lệnh phù tối thượng của bản bảo, có thể thay thế bảo chủ, xin giữ

lấy hầu dùng về sau.

Tống Thiên Hành tiếp lấy lệnh phù, nhìn sơ qua một chút rồi cất vào trong túi nói:

- Được rồi, sự việc cứ quyết định như vậy, trước mắt Tống Thiên Hành muốn hiểu thêm tình hình của quý bảo, mong rằng hiền huynh muội chỉ giáo cho.

Vân Trung Nhạ nói:

- Tống tiên sinh cứ hỏi, tại hạ nhất nhất trả lời.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm hỏi:

- Từ đại hiệp lấy tên giả Hứa Trọng Lương vào làm tổng quản của quý bảo, quý bảo có biết đó là nhân vật danh chấn giang hồ Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lương?

Vân Trung Nhạ lập tức gật đầu xác nhận:

- Biết, có điều chỉ giới hạn trong mấy người, bảo chủ, mấy huynh muội tại hạ với bốn vị Tứ tinh hộ pháp mà thôi.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Tại sao Từ đại hiệp lại lấy tên giả đầu thân vào quý bảo? Tại sao đã ba năm rồi không rước Từ thái phu nhân vào quý bảo?

Vân Trung Nhạ đáp:

- Về nguyên nhân Từ đại hiệp dùng tên giả nhậm chức tổng quản bản bảo bởi Từ đại hiệp không chịu giải thích nên bản bảo không biết. Còn vấn đề thứ hai, tại hạ có thể phụng vào việc Từ thái phu nhân bị bắt cóc xảy ra, cùng ngay lúc trên đường đưa người về bản bảo.

Tống Thiên Hành ồ lên một tiếng rồi trầm ngâm hỏi tiếp:

- Như vậy trong thư Từ đại hiệp có nói quý bảo đang gặp ngoại họa nội phiền, sự thực chuyện như thế nào?

Vân Trung Nhạ đáp:

- Việc này nói ra dài dòng, về chuyện “nội phiền” xin chờ về đến bản bảo sẽ kể rõ, bây giờ tại hạ lược thuật tình hình “ngoại họa” trước...

Nói đến đây, bỗng như chợt nhớ đến điều gì, thần sắc của Vân Trung Nhạ đột biến, chàng dừng lời chú mục nhìn Tống Thiên Hành một lúc, sau mới lên tiếng:

- Tống tiên sinh, tại hạ thật không phải, nói đến tình hình ngoại họa của bản bảo, trước tiên xin báo Tống tiên sinh một tin bất hạnh...

Một nét biến đổi thoáng lướt qua gương mặt tuấn tú của Tống Thiên Hành:

- Nhị công tử nói đến hai chữ “bất hạnh” không biết có phải chỉ đến cá nhân Tống Thiên Hành?

Vân Trung Nhạ cười buồn:

- Hai chữ “bất hạnh” nói ở đây có thể chỉ cá nhân Tống tiên sinh, cũng có thể nói cho toàn thể hiệp nghĩa đạo võ lâm.

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành càng nhíu chặt hơn:

- Nhị công tử nói vậy nghĩa là sao?

Vân Trung Nhạ đáp:

- Bởi vì Từ đại hiệp hôm trước đã bị mai phục, thân vong...

Tống Thiên Hành chấn động toàn thân, mục quang lóe lên tia sáng kinh người, kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Tiếp đó hai mắt chàng tối lại dường như thấp thoáng ánh lệ, giọng chàng trở nên thê lương:

- Nhị công tử, xin thuật rõ nội tình.

Vân Trung Nhạn lắc đầu:

- Nội tình tại hạ cũng không tường tận, vì tại hạ cũng mới biết được tin này khi tới Kim Lăng trưa nay.

Tống Thiên Hành cúi đầu không nói lời nào, Vân Trung Nhạn thở dài nói:

- Lúc Từ đại hiệp với tại hạ rời bảo với nhau chưa tới thời thân, giờ Từ đại hiệp đã ra người thiên cổ, huynh muội tại hạ trên đường đi cũng gặp điều bất trắc, nếu không phải nhờ dì nhân trợ thủ, hậu quả thật không dám tưởng tượng...

Tống Thiên Hành đột ngột ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi:

- Việc nhị công tử giữa đường bị phục kích xảy ra thế nào, xin tường thuật cho Tống Thiên Hành được rõ.

Vân Trung Nhạn hơi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Việc xảy ra lúc hoàng hôn hôm qua, địa điểm nơi bên cạnh một cánh rừng thưa cách Chấn Giang về phía tây mười dặm, đối phương tổng cộng tám người, tên nào tên nấy võ công cao cường, có thể xem là đệ nhất lưu cao thủ, lúc đó huynh muội tại hạ mỗi người địch ba, cố lắm cũng chỉ bảo vệ được mình, còn người đánh xe, Hoàng đường chủ một mình địch hai, tình trạng thật nguy cấp vô cùng, nếu không có dì nhân ẩn thân trong bóng tối ra tay tương trợ chắc tệ huynh muội với Hoàng đường chủ ba người cũng đi theo Từ đại hiệp...

Tống Thiên Hành nói:

- Cao nhân ẩn thân trong bóng tối ấy chung quy vẫn không thấy hiện thân?

o o o